

angelček
 1926-27
 vtruhom

Vsebina.

J. E. Bogomil: Miklavževo jutro	49
Daniilo Gorinšek: Vrtec	51
J. E. Bogomil: Dve luči	52
J. E. Bogomil: Janko Cundrič v Deveti deželi	54
Likovič Joža: Uspavanka	57
Fr. Pengov: Rdeče jagode	57
Anton Žužek: Stric Matjan	58
Risbe	59
Črniški: Dragi Marijini otroci	60
Uganke	62
4 zagonetke	63—64
4 rešitve	64

**Dobe se še vse številke „Vrtca“ in
„Angelčka“ letnika 1926—1927.**

Vrtec s prilogo Angelček (10 števil) stane za leto
1926/27 Din 22, Angelček sam Din 8.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani,
Pred škofijo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrtca in
Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrtca in Angelčka« (dr. Jožef Demšar)
v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Ček. račun uprave št. 10.470.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

[Zagonetke v 3. štef. so prav rešili :

Novak Vladimir in Perc Stanko v Radovljici, Mirica Žumer v Slatini Radenci; Leop. Krmelj, Smoldno; Vilko Šval v Stični; Ign. Kunstelj na Vrhniki, Arhar Ivo v Št. Vidu n. Lj.; Milan Pretnar na Jesenicah, Kladenšek Ivan v Zadobrovi pri Celju, Mira Klemenc na Vrhniki; Ložar Julka, IV. r. Licht. z., Fr. Adamič, II. r. vadnice v Ljubljani; Vizlar Jožef, Lovko Alojzij, Moder Janez, Jožef Škulj, Janez Kopač, Anton Skubic, Jože Erker v Št. Vidu n. Lj.; Danica Zavrlova v Komendi, Maks Zgaga na Savi-Jesenice, Ivanka in Angela Jelenc, Franc in Ivan Bernik, Tomažin Ivan v Bukovšici; Kralj Ladislav, Zupan Stanko, Polajnar Cvetko, vsi na Jesenicah, Fanči Ranzinger v Zagorju o. S., Silva Nikolič, Jožica Berčič, Vera Jug, Pepca Lampret, Herta Elsner, vse učenke pri uršulinkah v Ljubljani; Ivanka Dobrovoljc na Verdu, Jelena Einžgar v Trbovljah, Kumer Ludvik, Smolej Mirko, Grošelj Tonček, Pavšič Miran, Čop Poldek, Buvar Julij, Legat Pavel, Koblar Stanko, Ferčej Ignac, Vovk Ivan, Iskra Imre, Pogačnik Anton, Košir Jožef in Ciril, Mrak Milan, Lotrič Franc, Mastrl Ludvik, Gasser Mirko, Bizjak Lovro, Torkar Joško, Balanč Stanko, Kikelj Jarko, Lavfižar Janez, Žvan Benjamin, Purkar Alojz, Zupan Mirko, Robič Anton, Kapus Anton, vsi učenci II. b. razr. na Jesenicah; Zorc Stavislava, König Margareta, Marinko Rozika, Voršič Bogdana, Zidanšek Milena, Zerjav Albina, Zalokar Franciška, Sivka Štefanija, Florič Ivanka, Čeček Pavla, Kramar Pavla, Danica Grilanc, Julka Pivk, Ivica Čmak, Nada Blaško, Marica Mernik, Bogomira Angerlič in Marica Skale, vse učenke šolskih sester v Celju.

Žreb je določil nagrado Ignacu Ferčejju na Jesenicah

Uprava Vrta (Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 80) ima še nevezan Vrtec 1922 (Din 7), 1924 (Din 10), 1925 (Din 10), 1926 (Din 14), nevezan Angelček 1921 (Din 4), 1922 (Din 4), 1924 (Din 5), 1925 (Din 6), 1926 (Din 8), vezan Vrtec 1922, 1923, 1924, 1925, 1926 in vezan Angelček 1919, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926.

V Jugoslovanski knjigarni se dobe poleg navedenih še Vrtec (vezan) 1910, 1911, 1913 do 1917, 1921; Angelček (vezan) 1895, 1906, 1908, 1912 do 1916.

LETO 1926-27

DECEMBER

Miklavževo jutro.

To je tisto jutro, ko se otroci najbolj zgodaj zbude, in jih ni treba nič klicati.

Tudi Verovškova Verica se je ta dan prav zgodaj prebudila. Prva njena pot — brez molitve seveda! — je bila h košari, ki jo je nastavila prejšnji večer. Pa jo je mama, ko jo je opazila, hitro nagnala: »Prej poklekni in moli!«

Verica je ubogala. Ali kakšna je bila ta dan njena molitev! Oko se ji je venomer oziralo proti košari, jezik je brbral nekaj nerazumljivih besedi, in noga bi bila najrajši poskočila spet h košari... A Bog, ki je neskončno usmiljen, je imel to jutro neskončno potrpljenje tudi z Verovškovo Verico.

Ko je Verica odmolila, je pregledala celo vrsto dobrot. Kako je bilo vse lepo naloženo! Tako zna naložiti pač samo Miklavž. Koliko je teh piškotov, podolgastih in okroglih! Kar po tleh lete!... Joj, koliko jih je! Pobira jih Verica in deva spet nazaj. A zdaj niso več tako lepo naloženi! Miklavž zna vse lepše.

A! Čemu bi piškote prekladala! Čemu bi se trudila, da bi jih lepo naložila? Saj ni dobila teh darov zato, da bi jih prelagala in preštevala in pregledovala — —

Samo, kaj bi najprej pojedla, to jo zdaj skrbi. Pa jo bo tudi ta skrb naglo minula. Piškot za piškotom bo izginil, slaščica za slaščico, dokler ne bo posoda prazna.

Najbolj pametno bo tako! Bo vsaj Miklavž vedel, da mora drugo leto spet kaj prinesiti. Ne: mora! Če bo Verica pridna, bo že prinesel; če pa ne bo, se pa še nič prav ne vé, kako bo. Miklavž je zelo moder mož, ki otroke presoja, pa prinese mesto bonbonov hudobnim otrokom — suh fižol, mesto torte — puhlo repo in mesto igrač — leskovo šibo.

J. E. Bogomil.

Danilo Gorinšek:

Vrtec.

*Ste li že videli vrtec
ob koči na kraju vasi?
Kočarju-revežu — glejte! —
kakó mu v veselje brsti?*

*Kočarja ste-li že zri,
kakó gredice ravná?
Zdi se, ko da neguje
gredice iz zlata.*

*Ste li že videli vrtec
ob koči na kraju vasi?
Srcé naj bo vaše tak vrtec,
in kočarji bodite vi!*

Dve luči.

3. Velika v zatajevanju.

Zatajevanje! To je tista grozna beseda, pred katero strese človeka današnjih dni mraz. In vendar so še vedno veljavne besede večne Resnice: »Kdor hoče priti za menoj, naj zataji samegasebe in naj vzame svoj križ in naj hodi za menoj.« Blagor človeku, ki razume te besede!

Vidva sta jih razumela, blaga mladeniča, sveta Alojzij in Stanislav!

Vsi, ki nam popisujejo življenje angelsko nedolžnega Alojzija, vedó povedati, kako se je odtegoval ta blagi mladenič tudi dovoljenemu razveseljevanju s svojimi tovariši.

Znano je, kako skromna je bila njegova hrana. Trikrat na teden se je postil: ob sredah, petkih in sobotah gotovo. Ko so mu drugi očitali, da si preveč pritrjuje pri jedi, jim je odgovarjal, da uživa toliko, kolikor potrebuje za življenje, več pa ni treba.

Ali naj še tudi omenjamo, da se je ta sveti mladenič večkrat bičal do krvi, da je deval v svojo posteljo trda polena, da je bil prepasan s pasom, narejenim iz zobčastih kolesec, kakršne so imeli takrat jezdec pri ostrogah?

Kako je bil sveti Alojzij tudi obziren do hišnih poslov, zlasti do tistih, ki so bili odločeni njemu v postrežbo! Kadar je potreboval kakšnega služabnika, mu ni ukazal osorno, ampak ga je ljubeznivo prosil, naj mu postreže, če se mu ne zdi delo pretežko. Razumljivo je, da so mu vsi služabniki radi stregli, vračali mu ljubeznivost z ljubeznivostjo.

Eden njegovih služabnikov je večkrat pripovedoval tole: Včasih sva se skregala z Alojzijevim vzgojiteljem. Če je Alojzij to slišal, je stopil iz svoje sobe, rahlo me

je prijel za roko, peljal me je v svojo sobo in me lahko pokaral. Bil je res vzvišen v svoji ponižnosti, ljubezniv v krotkosti — nikogar ni zaničeval, razven samegasebe; vse je častil in spoštoval, sam pa ni maral časti.

Radi prestrogega postâ je Alojzija večkrat bolela glava. Pa se ni pritoževal, ni bil radi tega pust in čemen, ampak je dejal: »Te bolečine v glavi me samo spominjajo trnjeve krone Zveličarjeve.«

Prav tak junak v zatajevanju je bil sveti Stanislav.

Ni treba o njem omenjati dosti drugega, kakor to, če opišemo ravnanje njegovega brata Pavla in njegovega vzgojitelja Bielinskega nasproti Stanislavu.

Ko sta se vrnila brata Stanislav in Pavel sredi leta 1564. na Dunaj v šole, sta zvedela, da so morali jezuiti zapustiti Avstrijo. Žalosten je bil Stanislav, ko je zvedel za to novico.

Brat njegov pa je navkljub Stanislavu poiskal stanovanje za oba v hiši nekega krivoverca.

Pavel in Bielinski sta začela živeti po svoje: hodila sta od pojedine do pojedine, od veselice do veselice, preko popivanja do razuzdanih gledaliških predstav. Stanislav pa ni maral za tako življenje. Z bridkostjo v srcu se je spominjal nekdanjih dni pri jezuitih in molil zase in za svojega brata Pavla.

Najgrenkejše ure je pa preživel Stanislav pri kosilu ali večerji, ko sta njegova tovariša bruhala iz sebe vsake vrste nedostojno govorjenje. Večkrat sta se tudi prepirala in klela kar na debelo, samo da sta dražila Stanislava. On pa ni črhnil niti besedice; včasih je mirno vstal, se dostojno poslovil, in če so ga šli iskat, so ga našli v kaki cerkvi.

Pavel je potem čimdalje ostreje nastopal proti svojemu bratu. Zmerjanja ni bilo ne konca ne kraja. Obkladal ga je z žaljivimi imeni, vrgel ga večkrat na tla

in ga obdelaval s pestmi in z nogami, tako da je moral naposled poseči vmes Bielinski in rešiti Stanislava iz bratovih neusmiljenih rok.

Lahko bi bil Stanislav storil konec takemu ravnanju: pisal bi bil domov staršem in povedal, kako se mu godi, pa ni hotel. Lahko bi se bil bratu uprl in mu povrnil udarce z udarci, pa ni maral. Samo krotko in mirno je zatrjeval: »Nisem ustvarjen za minljivi svet, ampak za večnost; za večnost hočem živeti, ne za svet.«

Prav kakor Alojzij je bil tudi Stanislav poln ljubezni do služabnikov, ki jih je odločil oče njemu in bratu za postrežbo. Ni nastopal proti njim tako, kakor marsikje mladina dandanes, ko morajo ubogi posli več prestati pred preoblastno mladino kakor pred tistimi, ki so jih sprejeli v službo in ki jih plačujejo ...

J. E. Bogomil:

Janko Cundrič v Deveti deželi.

I.

Zgodilo se je, da je prišel Janko Cundrič v Deveto deželo. Sam ni vedel, kdaj in kako. Odšel je bil z doma in ko je pogledal okrog sebe in vprašal, kje je, so mu povedali popotni ljudje, da je v Deveti deželi.

Tako torej! V Deveti deželi! To je bila dežela njegovih misli, načrtov in želj.

Le škoda, da je bil sam! Zakaj ni še Petrinovega Jakca tukaj? Pa kaj bo? Sem vendar tak pustež ne sme priti! Tukaj je prelepo. Tukaj je vse polno prelepega cvetja. Drevje je polno najslajšega sadja. Pota in cesfe so kakor iz stekla, svetla in gladka. Niti v cerkvi

ni drugod tako lepo. In zlatokrili ptički prepevajo, da ni dopovedati, kako. Kar nebeške glasove imajo. In sem — v to lepoto naj pride Petrinov Jakec! Kam bi bilo to?

Janko Cundrič je stopal naprej po bajnih nasadih in po prostornih livadah Devete dežele. Vonjal je duh cvetic, ki je tam devetkrat slajši ko pri nas duh šmarnice ali vijolice. Užival je Janko sladko sadje, ki po sladkosti presega sam med in sladkor. Na tihem se je že veselil, da je sam prišel v te blažene, presrečne kraje. In da ni tu tistega Petrinovega Jakca pustega!

Skoro gotovo Janko ni čutil, da je primešan temu veselju že precejšen porcijon nevoščljivosti. In to ni bilo prav. V Deveti deželi namreč nevoščljivost strašno neradi vidijo in jo tudi kaznujejo.

Iz daljave začuje Janko Cundrič brenčanje.

»Aha! Bo pa že kak zrakoplov?«

Tako so rekli doma, če so zaslišali tako brnenje. In so stekli pred hišo in se skušali, kdo bo zračno ladjo prvi ugledal. Potem so jo pa kazali drug drugemu in pazili, kam bo ta »ptič« poletel.

Janko je želel zvedeti, kakšni so zrakoplovi v Deveti deželi. Gledal je na nebo, a ni mogel ničesar ugledati. In vendar je bilo brenčanje vedno močnejše.

»Ooooh — pomagajte no!« Janko je zijal na nebo, in ni nič zapazil, kaj gre nadenj. »Oooh — pomagajte no! Strah! Pošast!« Naravnost proti njemu je pribrenčal velikanski sršen. Takega Janko Cundrič še nikoli ni videl.

Janko jo je ubral, kolikor so ga nesle noge. Beži . . . beži . . . ! A kaj, ko je zadrževal strah njegove sicer urne noge. Oj strah! O pošast! Kdo se more skušati s sršenom? Janko najmanj. Doma bi se že kako . . . Poklical bi ata, zatekel bi se k mami, pa bi ubili sršena neumnega, in Janko bi bil rešen. Kdo si pa upa nad sršena v Deveti deželi? Kdo? In ateja ni, mame ni — sam, čisto sam ubogi Janko Cundrič!

Če bi se mogel le kam skriti pred sršenom! A kam? Nikjer nobenega zavetišča.

Morda bi molil, kar zna? — Pa kako bo molil, ko mora teči? Ni mogoče vsak čas prav moliti.

Kakor da prihaja glas iz daljave, se je zdelo: »Janko Cundrič, nevoščljiv si bil, nevoščljiv . . . Petrinovemu Jakcu nevoščljiv . . .«

Ta glas mu je vdahnil rešilno misel.

Ves solzen, ves zasopljen, ob zadnjih močeh, ki jih je še imel, je začel: »Moj Bog — žal — žal mi je, — da, da sem — grešil — grešil — uh, uh — — —«

To ga je rešilo. Sršen je odbrenčal dalje. Janko pa je počasi sedel, še bolj počasi legel in prav počasi zaspal. Toda tako sladko ni spal kakor človek, ki ima mirno vest. Prebudil se je vendar šele, ko je bilo solnce v Deveti deželi že visoko na nebu.

(Konec.)

Uspavanka.

*Bele zvezde se nad tihe dvore Lestvo zlato na nebo
nižajo, pristavljajo,
uspavanke se nam z njimi duše na sionsko pot
bližajo. odpravljajo.*

*Rožnonežni sen Tam šatori rajskozali
razpredajo, se blestijo,
angelci z daljav nebeščani v večni sreči
nas gledajo. se smejiijo.*

*Nuše duše za ročice
vodijo,
zorne zvezde z nami
hodijo . . .*

Fr. Pengov:

Rdeče jagode.

Deček, ves poln zavisti in lakomnosti, je šel v gozd, da si nabere rdečih jagod. Imel je lepo košarico že skoro do vrha napolnjeno. Pa ga sreča Mati božja in ga vpraša ljubeznivo, kakor ume samo ona: »Kaj imaš v košarici, srček moj?«

Fantalin pa se odreže kljubovalno: »Nič!«

Bal se je namreč, da bi ga morda gospa ne zaprosila za par jagod.

»No,« odgovori Devica miloresno, »če to ni nič, potem ti pa tudi ne bo nič koristilo!«

Od tedaj se nihče ne nasiti z jagodami, pa naj jih pozoblje, kolikor hoče.

Stric Matjan.

Za našo hišo griček —
oj tam smo mi doma.
Na široma se vidi
od tamkaj pol sveta.

In hišico zagledaš,
če je prav jasen dan.
Tam daleč v Logih biva
naš boter, stric Matjan.

Na bregu bela hiša —
le-ondi biva stric,
in zraven dva ulnjaka:
ta sta zavolj potic.

Ko pridejo naš boter
pod zimo k nam domu,
o to vam je veselja,
to zlatega medu!

Le škoda, da je daleč
naš boter, stric Matjan;
še hišo komaj vidiš,
če ni prav jasen dan.

Poskusite narisati še vi!

Crniški:

Dragi Marijini otroci!

Gotovo ste kaj slišali ali čitali o zadnjem mednarodnem evharističnem kongresu, ki se je vršil letos v Severni Ameriki v mestu Čikagi. Ameriški otroci so res prav lepo pokazali svojo ljubezen do Jezusa v najsvetejšem Zakramentu. V silnih množicah so se udeležili skupnega svetega obhajila. Časniki so z velikim navdušenjem opisovali, kako krasno je bilo petje preko 60.000 šolskih otrok, s katerim so ti poveličevali daritev svete maše.

Pa ne samo ameriški otroci, marveč tudi drugi otroci, ki se niso mogli osebno udeležiti tega veličastnega slavlja, so hoteli po svoje pripomoči, da se je izvršil ta kongres kolikormoč slovesno in koristno za duše. Poslušajte, kaj so si izmislili nekateri nemški otroci!

Rekli so: »Ker že ne moremo sami v Ameriko, bi pa vsaj radi poslali tja nekaj pšenice, da bi tam naredili iz nje moko in iz te moke spekli daritvene hostije za svete maše in sveta obhajila v času evharističnega kongresa.« Ta svoj načrt so še pravočasno zaupali gospodu uredniku »Glasnika presvetega Srca Jezusovega«. Dobri gospod jim je šel na roko, in začeli so z zbiranjem pšenice. Pa stvar ni šla kar tako lahko, kakor si najbrž vi to predstavljate. Vi si mislite: »Mama je dala, in otroci so znosili skupaj.« Pa ni bilo tako! Ta pšenica se je zbirala po zrnih. Vsak je moral najprej storiti kako dobro delo, in to mu je šele dalo pravico, da je smel darovati eno pšenično zrnce. Torej: kolikor zrnec, toliko dobrih del. Zbrano zrnje je pa tehtalo 40 kg. Koliko so pa tehtala dobra dela, tega vam ne vem povedati. Ta se tehtajo v nebesih. Pa so tudi vzgojitelji spoznali dobri uspeh te zbirke. Zapazili so bili

namreč, da so bili otroci vse bolj pridni, ubogljivi, po-
božni itd.

Otrokom je bilo to zbiranje močno všeč. Vprašali so
gospoda urednika, ali naj bi še po kongresu naprej nabirali.
Odgovoril jim je, naj le nadaljujejo in mu pošljejo na-
brano. Njih miloščina v pšenici in dobrih delih bo šla v
prid ubogim dijakom, ki se pripravljajo, da postanejo enkrat
dobri mašniki.

Dragi otroci! Veliko dobrega in lepega se je zgodilo
ob priliki zadnjega evharističnega kongresa. Meni je bilo
pa med vsem najbolj všeč to tiho in skromno delo nemških
otrok. Glejte, kako iznajdljiva je ljubezen!

Kako je pa z vašo ljubeznijo do Boga — kaj?
Krščanska ljubezen je čednost vseh čednosti, je krona, kra-
ljica in vodnica vseh drugih. Brez nje nimajo vse druge
čednosti nobene vrednosti. Brez ljubezni nismo otroci božji,
ne dediči nebes. Kjer nje ni, tam manjka vsega. Zatorej
nam je ta čednost nad vse potrebna. Vsi jo moramo in
moremo gojiti v svojih srcih. Še zrnec pšenice za to ne
rabimo, tudi ne bogastva, učenosti in drugih stvari.

Stare zgodovinske knjige, ki govore o življenju svetega
Franciška Asiškega in njegovih duhovnih sinov, nam tudi
poročajo, da je šel preprosti redovni brat Egidij s temle
vprašanjem k učenemu svetemu Bonaventuri: »Vam uče-
njakom je dal Bog imenitne darove učenosti, dā z njimi
slavite božje ime; kaj naj pa mi ubogi preprosti ljudje
storimo v njegovo slavo?« Ljubeznivo je odgovoril sveti
Bonaventura: »Vi lahko Boga ljubite iz vsega srca. To je,
kar mu resnično nad vse dopade.« Brat Egidij je spet vpra-
šal: »Ali kak neveden in preprost človek ravnotako lahko
srčno ljubi Jezusa kakor kak učenjak in modrijan?« —
»Kaj pa še vprašuješ,« mu je odgovoril sveti Bonaventura,
»preprosti človek lahko še bolj ljubi Boga nego največji
učenjak.« Ves vesel se je poslovil brat Egidij in klical po
vrtu vsem, ki so ga hoteli poslušati: »O vi preprosti ljudje,
ljubite Jezusa in boste večji kakor naš brat Bonaventura!«

Naš vzornik sveti Alojzij je ves gorel svete ljubezni do
Boga. Ta ga je naganjala k vedno večji svetosti in popol-
nosti. Očividci nam poročajo, da so mu lica zardela blaže-
nosti in ljubezni, če je le slišal izgovoriti božje ime. Moji
dragi mladi prijatelji, posnemajmo ga, da tudi mi pridemo
do najvišje stopinje krščanske ljubezni!

Ljubezen do Boga navadno delimo na tri stopinje. Na prvi in najnižji stopinji je tisti, ki je pripravljen rajši vse izgubiti in vse pretrpeti kakor storiti kak smrten greh. Na drugi, višji stopinji je tisti, ki rajši daruje vsako, še tako veliko žrtev, samo da Boga ne razžali z malim prostovoljnim grehom. Tretjo in najvišjo stopinjo ljubezni je pa dosegel tisti, ki se ogiblje tudi dovoljenih reči, kadar sodi, da je to Bogu ljubše, in izmed dobrih del izbira tista dela, ki so Bogu bolj všeč.

Otroci Marijini! Boga ljubiti je lahka reč. Saj vidimo, kako nas On ljubi in koliko dobrot nam deli. Najlepše bomo o ljubezni do Boga lahko premišljevali o božičnih praznikih, ko se bomo spominjali, da je sam Bog postal za nas človek, da bi nas odrešil po hudem trpljenju.

Nemški otroci so zbirali pšenico. Mi hočemo pa zbirati ta adventni čas — slamo. Za vsako dobro delo, ki ga boste ta čas storili, shranite v kako škatljico malo slamico. Ko boste potem delali jaselce, posteljite Jezuščku s temi slamicami. Otroci, skrbite, da bo imel Jezušček mehko ležišče! Še prijetneje mu bo pa ta adventni čas v vaših lepo očiščenih srčecih, ko ga boste vsak dan — kajneda? — pobožno prejeli v svetem obhajilu. To ne bo težko, ko pojedete že tako vsak dan k zornicam. Praznik Brezmadežne boste pa gotovo tudi prav lepo praznovali? Priporočajmo drug drugega Jezusu in Mariji!

Otroci božji! Blagoslovljen božič vam vsem! Srečne praznike!

Z ljubim Sinom slednji čas
Marija blagoslovi vas!

Uganke.

Kje sneg nikoli ne izgine?	(V pratiki.)
Zakaj morilce obešajo?	(Za vrat.)
Katera žival ne vidi nobene barve?	(Slepa.)
Kateri sad vsakdo odkloni?	(Prisad.)

Zakaj ima mlinar bel slamnik?
(Da se z njim pokriva.)

Česa ne more človek povedati o sebi?
(Da je umrl.)

Kaj vsak dobi, če kupi srečko?
(Upanje.)

Zakaj pes kost gloda?
(Ker ni mesa na nji.)

Katera voda najhitreje teče?
(Zenske solze.)

*

1. Pravokotnik.

(Miroljub, Kočevje.)

	*		*
*		*	
	*		*

Postavi v gorenji pravokotnik črke: a, e, i, k, l, o, o, o, s, d, t, v, tako, da bodo v kvadratih, zaznamenovanih z zvezdicami samoglasniki, v praznih pa soglasniki. Če jih prav razvrstiš, sobiš v vodoravnih in navpičnih vrstah 7 besed.

2. Povratnica.

(Miroljub, Kočevje.)

```
k o m a r
      + +
+ +      + +
      + +
+      +
      + +
k o m a r
```

3. Računska naloga.

(Iv. Mišvelj.)

Pred tremi leti je bil oče petkrat toliko star kakor njegov sin; čez štiri leta bo pa oče star samo trikrat toliko. Koliko sta danes stara?

4. Podobnica.

(Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izjdu lista in objavijo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vs e zagonetke — v prihodnji številki.)

1. Rešitev konjička v 3. številki :

Odpri srce, odpri roke, otiraj bratovske solze, sirotam olajšuj gorje! Kedor pa srečo uživa sam, naj še solze preлива sam!

Simon Gregorčič.

2. Rešitev računske naloge v 3. številki :

Ivanček dobi 7 Din, Slavko 21 Din, Francek pa 42 Din.

3. Rešitev podobnice v sekiricah v 3. številki :

Začneš pri celih (○) notah, nadaljuj pri polovičnih (♩), četrtninah (♪), osminkah (♫) in šestnajstinkah (♬); najprvo v zgornji vrsti, potem pa v spodnji.

Grenko je mreti in umreti,
a mrtev biti je sladko.

4. Rešitev rebusa v 3. številki :

Cvenk večkrat pravico preprije.